

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΔΗ

Της Ντεμπέρντ Βαλμέρ

Σε προηγούμενο φύλλο μας εδημοσίωσαμε την τραγική ιστορία της ποιήτριας Βαλμέρ Ντεμπέρντ. Δίνουμε τώρα το κατοπινο παθητικό τραγούδι της μεταφρασμένο από το συνεργάτη μας και έκλεκτο ποιητή κ. Στέφανο Δαφνή, χάριν του Μπουκέτου)

"Ήθελα ρόδα σήμερα να φέρω σου, ω γλυκειά μου,
κι' έβαλα τόσο μπόλικο στη ζώνη μου για σένα
που όι κόμποι της εδούσανε και πέραν όλα χάριμα
κι' έβγαζαν με τόν άνεμο που έφτυσε μαλασμένα.

Στη θάλασσα σκορπίστηκαν και δείχτηκε άναμμένη
το ρέμα' άκολουθήσανε τα μη φρονισέ παιά,
μα ή ζώνη σου τα κράταγε εν' δλη εύδοχαμένη:
Στην άγκυλά μου άκοιμήτηες, να πεις τη μυρωδιά!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ

Τού F. Montesquon

Το στίλι το αγένεια και οφάλοια τη σάλα
και τ'αρά στέκο κι' άργυρωσά στοδ άφηνή τ' άγαθά.
'Ο ακίλοσ του σπυτιού δ πιστός, στην πύξια ζαπλωμένος,
έχει περοδότερο άπό με τα μάτια του κλειστά.

Το συντηρήμα τ'ακλεισία, την έσφουα τη λάμπα,
και τα μαζιροπήσουνα τα κλειδώσα κι' αυτά
και μες στη σκοτεινή οισπή, και που τελειών' ή ράμπτα,
κυλοδονε σιό έξερ φρωμί τα δάκρυα μου ζεστά.

Δε θάβρω την άνάπαρη παρά σιόν τ'αφο, Θε μου!
Πρώτη φορά το κλέωσα θάνατ γλυκό για μέ:
'Όταν βαθειά, κάτου στη γής, θ' άκούσω τ' όνομά μου
και θ' άπαντήσω κ' έγώ: μα θάωι σού, Θε!

ΣΤΡΟΦΕΣ

Τού Jean Moréas

Σαν έσθη το χριόπωρο και φύλλα πεδαμένα
στοδ γκόρσιμου μύλον πέσουνε την στέρα την πλατειά,
και μες στις άδειες πόρτες του θά οβελάζουν μαλασμένα
τ' άγέρια, κι' έδου στενάξαν ή πέτρα του ή βαρειά.

Θά πώω μονάχοσ να σταθώ τόν έζμο κεινο μέροσ
στον τοίχο αγνάγια, που δ κισός τότε σκεπά'ει δ γέροσ,
κι' ώρα πολλή στά σκνθροπά γερά θά βλπωω κάτω
την όρη μου με τη στεγνή γαλήνη του θανάτου.

"Ω, δού τοδ αϊθέροσ σντροφοε, άδάφορε καπνή,
λέω πώω σοδ μοιάω λίγο:
Έβια ή ζωή σου μιάσ στυγμήε, άρασιμένη έμέ,
μα άπ' τή φωτιάν, όπωσ και σού, κινάω άργά να φύγω.

"Ε, για να ζήσω δ άνθρωποσ τα γνάτα του άσ λνώνη
και σιάτρη δλο άσ μαζών.

"Έμεις οι δού άσνγκίνητοι, κανέ μου, άσ άνεσθιμε
ηηλά ν' άρασινοθμε!

Μεταφράσεις Στεφ. Δάφνη

φιλοδουε σάν κρελλάσ.
— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!
— Γιατί;
— Άρραβωνιάσθηκα, άρραβωνιάσθηκα. 'Η Σολάνε με δέχθηκε.
— 'Α!
— Άπόψε άγαπήτέ μου, παίξατε το μέρος σας θαυμάσια!
— Έγώ; Πώω;
— Μ' όλους τους συγγραφείεσ που άραδιάσατε, με τίεσ άπαγ-
γελείεσ, και το παιό σας, έκάνατε την έντύπωσι κρελλάω, γελίου,
φαμφαρόνου. Κανείε δέν ήξερε τους συγγραφείεσ σας. Και οι στίχοι
σας; Τί γελίου! Και το κοριμάτι που παίξατε άκατανόητο!...
'Όλοι οι προσκεκλημένοσ παραδέχθησαν πώω δέν συνιήτησαν ποτέ
πυ ήλιθο άνθρωπο από άσ. 'Η Σολάνε μου μάλιστα, ή γλυκειά
μου Σολάνε, παρ' όλλον να σκίση άπ' τα γέλοια πώω άπ' τη
βαντάλια τη. Μά ήπρήξατε θείοσ! 'Υπεργέλοιοσ! 'Υπερβλάε!
'Ο Φλορύ είχε μπει άναυδοσ. Αυτό παιδ δέν το περιέμενε.
— Και τώρα, τού ελεπ δ Φλονασόν μορδείτε να φύγατε. Θά σάε
δύοτα πέντε χιλιάδεσ φράγκα. Τίεσ άξίεεε. Μ' έκάματε εύτυχομένο,
άισθε άμύμητοσ όταν κινάτε τον βλάκα... πάω να δω την μνηστή
μου... γιαί σας!...

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

'Από το βιβλίο του περιηγητού Α. Καλμέτ.—Οι άρχαιοι όφρο-
δαμασταί και οι σύγχρονοι.—'Ο 'Ινδόσ με τόν κόβρα.—'Ενα
θανάσιμο πείραμα.—Οι φειδοήνοιοι τής Γαλλίαε.— Πώω
μολιάζονται με τα δηλητήρια.

Γιά τους γόητεσ τών φειδιών—τουε άνθρώπουσ που μορδοί
να ήμερώνουν και γυμνάζουν τα πιο φοβερά έρπετά—έχουν γραφεί
πολλά. Νεώτερεσ όμοεσ πληροφορίεσ μάε δίνει ο περιηγητήε Α. Καλ-
μέτ με το βιβλίο του «Τα Δηλητήρια». Άρχίεει, από την άρχαία
έποχή. Οι Ρωμαίοι όνόμαζαν Ψύλλουε (Ψύλλοι λαόε τής Λιβύηε)
τουε άνθρώπουε που είχαν επάγγελλμα να γοητεύουν τα φειδια και να
γιατρύνουν τα δαγκώματα τουε. Και ήσαν φημισμένοι πάντοτε.
Τουε άναφέρουν ο Στρώβων, ο Πλούταρχοε δ Πρόσπεροε 'Αλλίνουε.

Αί 'Ινδία ελενε ή πατρίδα τουε. 'Υπάρχει μάλιστα μια άρχαιο-
τάτη φυλή 'Ινδών, όνομαζομένη Μάλ, που ήμερώει και πωλεί φεί-
δια ειε τα διάφορα ζωολογικά Μουσεια του κόσμου. Οι γόητεε ελενε
ντυμένοι κίτρινη σπολή, με πλατύ σαφίρι στο κεφάλι και χειρίζον-
ται τα τρομερά φειδια Κόβρα με άξιοθαύμαστη επιδεξιοτήτα. 'Όσοι
ταξιδιωτάι επέρασαν από λιμάνια των 'Ινδιών ή τής Κεϊλάνηε ελ-
δαν ακινήε, σάν έκείνην που άπαιτούν ο περιηγητήε Ροντά:

«Στάε 6 το βράδι, έναε 'Ινδόε γόηε ήθεθε στο πλώιο μασ. 'Ηταν
πολύ φτωχικά ντυμένοε. Στο σαφίρι του έφερε τρία φτερά και γόρσο
στο λαίμο του διάφορα κομπολόγια και φυλαχτά από τα όνομαζό-
μενα στη Σενεγάλη Γκρί—Γκρί. Μέσα σ' ένα ρηχό κώνιστρο είχε
ένα Κόβρα—φειδι που έχει κίτρινοεσ κύλωεσ γύρω από τα μάτια
του και φαίνεται σάν να φορή ματουγάλια, πολύ φαρμακερό. 'Ο
'Ινδόε έτοποθετήη σ' ένα μέρος του καταστρώματοε. 'Επιβήται
και γαύτα έμάζευτήκαμε γύρω του και περιέμενα το θέαμα.

«'Ο 'Ινδόε βάεει κάτω ανοιχτό το κώνιστρο. Μέσα διακρίνεται
κουλουριασμένοε ο Κόβραε. 'Ο γόηε κίθηται σέ μικρή άπόστασι,
βγάεει από τόν κόρφο του ένα είλοεσ κλιανέινο και άρχίεει να
παίξει ένα σκοπό άργό, θάμβρο, μονότονο... Το φειδι κουνιέται
σιγά σιγά μακραίνει και σκοναίνει. Δέν άφήνει όμοεσ το κώνιστρο.
'Αρχίεει ν' άνησιχη, προσπαθεί ν' άναγνώριση το μέρος στο όποιον
βρίσκειται, ταρασσαι, τεντώνει το λαίμο, όρχιέεται, φουά δυνατά
ή σφυρίζει και πετά έξω τη λεπτή διαλατή γλώσσα του. 'Ορμαίε
πολλέε φορέε σάν να ήθελε να φθάση το γόητα, τρέμει συχνά ή μάλ-
λον κάνει ζαφρικά πηδήματα... 'Ο γόηε έχει τη ματιά καρφωμένη
στο φειδι και το κοιτάει με έκτακτη προσήλοισ... 'Υστερ' από 10
12 λεπτά περίοιου, ο Κόβραε γίνεται ησυχώτεροε και σέ λίγο άρ-
χίεει να κινιέεται σάν να αισθάνεται την άργη και μονότονη μου-
σική, σαλεύει γρήγορα τη γλώσσα του με μεγάλη ζωηρότητα. Καθώε
περνά ή ώρα, τόν παίνει ύπτι. Τα μάτια του, που στην άρχή
έκοιτάζαν να νικήσουν το γόητα, έγεναν σχαδόν άκίνητα και σάν
άπό το βλέμμα του μαγαμμένα. 'Ο 'Ινδόε έσπερφεύεται τής σιγμής
έκείνηε, να πλησιάση σιγά το φειδι χωρίς όμοεσ να πάψη να φουά
τ' όργανό του και έγγίεει πρώτην μέν φρονά τη μύτη του Κόβρα,
δευτέρα δε τη γλώσσα του.

'Αν και τοίτο δέν διαρκεί παρά μια στιγμή, ο Κόβραε έξεγει-
ρεται, άνατινάζεται και ο γόηε μόλιεσ φροτάνει να τραβήξη πίσω,
για να μη δαγκωθή από το φειδι που πετάγεται μπροστά με
όρη. 'Επειδή έχωμε άμφιβολία άν ο Κόβραε αυτόε είχε τα δύν-
ατα του και επόμενωε άν πράγματι ύπηχε κίνδυνουε για τόν 'Ινδο
να τόν πλησιάση, ύποσχομέθα ένα 'Ισπανικό χρυσό φεάλι άν άφνει
το φειδι να δαγκάση δού κόττεε. 'Ο 'Ινδόε δέχεται. Πέρνοουμε μια
κόττα και την παρουσιάζουμε στον Κόβρα. 'Ορμαί, τη δαγκώνει και
την άφήνει. 'Η κόττα φεύγει ταραγμένη. Μετά 6 λεπτά τής ώραε
ή κόττα τεντώνει τα πόδια και πεθαίνει. Δευτέρα κόττα δαγκώνεται
άπό το φειδι δυο φορέε. Μετά 6 λεπτά πεθαίνει και αυτή.

Μερικοί γόητεε παρουσιάζουε φειδια με βγαλμένα δόντια, τα
όποια τότε ελενε ακίνδυνα. Πολλοί όμοεσ γόητεε μεταχειρίζονται Κόβραε
με άπειραχη τη δηλητηριάδη συσκευήε τουε. Ξέρουν καλά τίεσ
συνήθειε του φειδιού τουε και φροντίζουν να μη δαγκωθούν. Με όλα
ταύτα την παθαίνουε και αυτοί. 'Αναφέρονται 'Ινδοί που έπέθαναν
επάνω στην παράστασι. 'Άλλοι, χάριε ειε επανειλημμένοε έμβολια-
σμοίεσ κατά του δηλητηριού έπέτυχαν να μην τουε πάνη το φαρ-
μάκι του φειδιού, να μένουσ άπρόβλητοι.

Στη Γαλλία ύπάρχουε φειδοκνηνοί έε επαγγέλλματοε, μάλιστα
για τίεσ όχιέεσ οι όποιοι με τόνε βαθμιαίοε έμβολιασμοίεσ γίνονται
άναίσθητοι στα δαγκώματα των έρπετων αυτών και τα πάουνο
με το χέριο τουε, τα ηγαίνουνο στο Διήμαρο του χωριού και παίρ-
νου την άμοιβή τουε. Διότι οι όχιέεσ στη Γαλλία ελενε έπικηρυγμέ-
νεε, όπωεσ οι 'Ισται στήν 'Ελλάδα. 'Εναε Γάλλοε φειδοκνηνοί,
που κατοικεί στην έπαρχία 'Αριμουά φροντίζει κάθε χρόνο να
δαγκωθή μια φορά τουλάχιστον, από νεαρή όχιά, που έχει άδύνατο
φάρμακι. 'Όσεε φορέε εληνημόνηε την προσφοράίε αυτή, ένοιωσε
περισσότερο το δάγκωμα τής όχιάε. Μιά φορά μάλιστα ένκινδύνουε
νά πεθάνη.

Είε το Μεξικό, μερικοί 'Ινδοί όνομαζόμενοι Κουλέμπραε κατορ-
θεύουνο, έμβολιαζόμενοι πολλέε φορέε με τα δόντια του κροταλία.
Οι 'Ιθαγενείε του Τυξάνη κάνουν ένέσειε με το ζουμί ένόεσ φυτού
«Χέρι φρούνο», που μοιάεει σάν τσουκινίδα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟε Κυρία άναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικήε.
'Απευθυνθήτε ειε τα Γραφεία ήμων.